

Sygn. akt: I C 305/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Gałuszka
Protokolant:	Monika Bożek

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2016 r.

sprawy z powództwa (...) **Bank (...) S.A. z siedzibą we W.**

przeciwko J. C.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego **J. C., PESEL (...)**, kwotę **5.093,16 zł** (pięć tysięcy dziewięćdziesiąt trzy złote 16/100) na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 1 października 2014 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 115,44 zł (sto piętnaście złotych 44/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 305/15 (upr)

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 13 stycznia 2016 r.

(...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wystąpił z pozwem w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko J. C. o zapłatę kwoty 5093,16 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 8 kwietnia 2013 r. W uzasadnieniu podał, iż powód w dniu 9 kwietnia 2010 r. przyznał pozwanemu pożyczkę w rachunku prowadzonym w ramach konta nr (...), ustalając limit pożyczki w wysokości 3600,00 zł, w ramach której zobowiązał się do dokonywania comiesięcznych wpłat w wysokości 900,00 zł. Pozwany nie wywiązał się z obowiązku comiesięcznego zasilania rachunku, jak również spłaty wykorzystanej pożyczki z upływem okresu, na jaki została zawarta, całość roszczenia stała się wymagalna z dniem 8 kwietnia 2013 r.

W dniu 17 listopada 2014 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniający powództwo.

Od nakazu tego pozwany złożył sprzeciw, w którym nie kwestionował swojego zadłużenia, lecz powoływał się na zły stan zdrowia.

Po przekazaniu sprawy do Sądu Rejonowego w Krośnie powód w terminie uzupełnił braki zgodnie z art. 505³⁷ k.p.c.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Poza sporem było, że pozwany zawarł umowę pożyczki z poprzednikiem prawnym powoda (...) Bank S.A. Pozwany nie kwestionował wysokości zadłużenia, podniósł jedynie brak możliwości spłaty z powodu trudnej sytuacji życiowej.

Zgodnie z postanowieniami umowy pożyczki z dnia 9 kwietnia 2010 r., strony ustaliły, że oprocentowanie pożyczki jest zmienne i w dniu zawarcia umowy wynosi 14.80000% w stosunku rocznym, jednak bieżąca wysokość oprocentowania nie może być wyższa, niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego.

Zgodnie z wyciągiem z ksiąg bankowych (k. 59), zadłużenie pozwanego na dzień 30 września 2014 r. wynosiło 5093,16 zł, a odsetki od następnego dnia po wystawieniu wyciągu do dnia zapłaty, według czterokrotności stopy kredytu lombardowego. Na dzień sporządzenia wyciągu oprocentowanie wynosiło 16% w stosunku rocznym (dowód: wyciąg z ksiąg banku – k. 59, umowa pożyczki – k. 66, wezwanie do zapłaty – k. 60, 61).

Sąd ustalił, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 244 § 1 k.p.c., za dokumenty urzędowe należy traktować takie, które sporządzone są w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania i stanowią dowód tego, co zostało w nich zaświadczone. Z § 2 powołanego przepisu wynika nadto, że za dokumenty urzędowe traktuje się również dokumenty sporządzone przez organizacje zawodowe, samorządowe, społeczne w zakresie zleconych im przez ustawę spraw z dziedziny administracji publicznej.

Na zasadzie art. 245 k.p.c., dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Moc dowodową dokumentów urzędowych określa przepis art. 252 k.p.c., z którego wynika, że strona, która zaprzecza prawdziwości tego dokumentu, albo twierdzi, że oświadczenia organu, od którego ten dokument pochodzi są niezgodne z prawdą, powinna te okoliczności udowodnić. Natomiast jeżeli osoba zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego, albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała od nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić, chyba, że dokument ten pochodzi od osoby innej niż strona zaprzeczająca. Wówczas bowiem prawdziwość dokumentu powinna udowodnić strona, która chce z niego skorzystać (art. 253 k.p.c.).

Zgodnie z treścią art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo Bankowe (t. jedn. Dz. U. z 2012, poz. 1376 z późn. zm.), księgi rachunkowe banków i sporządzane na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione i opatrzone pieczęcią banku, mają moc prawną dokumentów urzędowych.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 15 marca 2011 r., sygn. akt P 7/09, stwierdził, że artykuł 95 ust. 1 wyżej powołanej ustawy, w zakresie, w jakim nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W uzasadnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego wykazano, że poprzez nadanie wyciągom z ksiąg rachunkowych mocy prawnej dokumentów urzędowych dochodzi do osłabienia pozycji konsumenta w postępowaniu cywilnym, a przez to do osłabienia zasady równości. Do wyciągów z ksiąg bankowych przedstawionych jako dowód w postępowaniu cywilnym mają bowiem zastosowanie przepisy art. 244 § 1 i 252 k.p.c. To zaś oznacza, że, aby udowodnić istnienie dochodzonej przez bank wierzytelności i jej wysokość, wystarczy przedłożyć sądowi wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, bez potrzeby wskazywania tytułu, ani okoliczności, w jakich zobowiązanie powstało.

Traktowaniem dokumentu bankowego, jako dokumentu urzędowego wiąże się domniemanie wiarygodności tego dokumentu, co zmienia wynikającą z art. 6 k.c. regułę ciężaru udowodnienia faktu, który co do zasady spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na zasadzie art. 232 k.p.c., strony są zobowiązane wskazywać

dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Wobec tego, co do zasady powód musi udowodnić istnienie dochodzonej wierzytelności, okoliczności jej powstania i jej wysokość.

Występujący w roli konsumenta pozwany, chcąc obalić domniemanie prawdziwości wyciągu z ksiąg rachunkowych banku, musi przeprowadzić dowód przeciwności. Jakkolwiek z prawnego punktu widzenia konsument ma możliwość skorzystania ze wszystkich środków dowodowych jednak w praktyce może okazać się to okazać niewykonalne.

Powyższe stanowiło ratio legis nowelizacji przepisu art. 95 Prawo Bankowe poprzez dodanie do niego przepisu ust. 1 a – moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w art. 95 ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym.

Oznacza to, że dokument w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych stanowi jedynie prywatny dokument.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, jednoznacznie stwierdzić trzeba, że prywatny dokument przedłożony przez powoda nie został zakwestionowany przez pozwanego. Zarzuty co do braku zasadności dochodzonego roszczenia, tak co do zasady, jak i wysokości nie zostały przez stronę pozwaną podniesione.

Wobec powyższego, należało orzec, jak w pkt I wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł, jak w pkt II wyroku na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c.

Sędzia:

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda – M. M..
2. K.. 14 dni.

K., dnia 5 lutego 2016 r.